

חמרורים

האלוהית

נחוג ♦ בניירורק, יוסהולדתה 80' של גרטה גרבו, שחקנית הקולנוע (נינוצ'קה), שפרשה מן הבד בשיא הקריירה שלה, בגיל 35, בתום הופעתה בסדרה ה'27', והחיה מאז בהתבודדות מוחלטת, כשכובע רחב שוליים, המסתיר את פניה, הוא סימלה המיסחרי ביציאותיה המעטות. גרבו, שנולדה בעיירה שבדית כגרטה גוס' טפטון, היתה זבנית כולבו, עד שהת' גלתה בגיל 20 והגיעה להוליווד, שבה הוכתרה מהר מאוד כתואר האלוהית.

האוהרת

נפטרה ♦ בתל-אביב, בגיל 50, ד"ר טיטה נברכה, רופאה-מר' דימה, ששמה יצא לפניו, במשך שנים, כאחת האוהדות השרופות של קבוצת הכדורסל של מכבי תל-אביב, שלכ' בודה היתה מרכה להרע מקום מושבה הקבוע, ביצע מס' 2 של היכל הספורט בירדאליהו.

רופא הלב

נפטר ♦ בגיל 63, ד"ר משה קורדובה, רופא לב ומנהל בית' החולים וולפטון בחולון, שהיה (בדרגת תת-אלוף) קצין הרפואה הראשי של צה"ל בימי מלחמת יוסהיכפודים. קורדובה, יליד בולגריה, עבר כי מילחמת-העולם כרת' במחנה הצבא האמריקאי בארץ (שהיה ממקום בתל-השומר של היום) לפני שיצא ללמוד רפואה בצרפת (בהיעדרו, כאותם ימים, של בית-ספר לרפואה בארץ). והחל את דרכו בצבא כרופא חטיבתי של גולני בשנות ה-50.

לוחם וחוקר

נפטר ♦ בהורע, בגיל 71, אליעזר בארי, לוחם לדוויקים יהודי-ערבי. בארי, אב לשלושה בנים, היה יליד גרמניה, שלקראת עלייתו ארצה למד ערבית באוניברסיטת ברלין, שימש כפקיד בכיר במשרד-העבודה (עת שימשה גולדה מאיר כשרת-העבודה), כרכז המחלקה הי' ערבית של מפ"ם, שדאג גם להביא גרעיני נוער ערבי לקיבוצו שבעמק-יורעאל, וגם נודע כספרהמחקר שלו הקצונה והשילטון בעולם הערבי.

רומא וירושלים

נפטר ♦ במאנוטיק, קנדה, בגיל 88, אדיסון לואי מילרד ברנס, לוטננט-גנרל (רבי-אלוף) ברימס של צבא קנדה, שעמד, בשעתו, בראש הכוחות הקנדיים שהשתתפו בכיבוש רומא ביוני 1944, ושנודע יותר מאוחר כמפקדם של משקיפי האו"ם (כוח החירום) שהוצבו באיזור, לאחר מיל-חמת סיני 1956.

ערבי ופרח

נפטר ♦ בירושלים, חודשיים אחרי יוסהולדתו ה'91, פינחס ליט' בינובסקי, צייר-דיוקנאות (משאול טשרניחובסקי עד רוד ב'גוריון, שאת פניו צייר ב'13 דיוקנאות שונים), שנולד ברוסיה, ועלה ארצה באוניית-הרגל של העליה השלישית, רוסלן (1919) ואחרי שהות קצרה בטבריה ובהי'טוב (בית-שמש של היום), התי' יישב בירושלים, למד בבצלאל, וכה בתואר צייר-אמן ובתצוגה במיגדלי רוד. ליטבינובסקי, שנודע גם בציוריו הנאיביים כמעט (הידוע בהם: ערבי עם פרח), היה חתן פרסי-ישראל (1980), שכמעט עד יומו האחרון צייר (בעיקר בשעות הלילה המאוחרות), שחה שחית-בוקר בכריכה והקפיד על מזון טיבעוני.

לפני המחלה

היה הזמר

יגאל הוד

בעל ראש

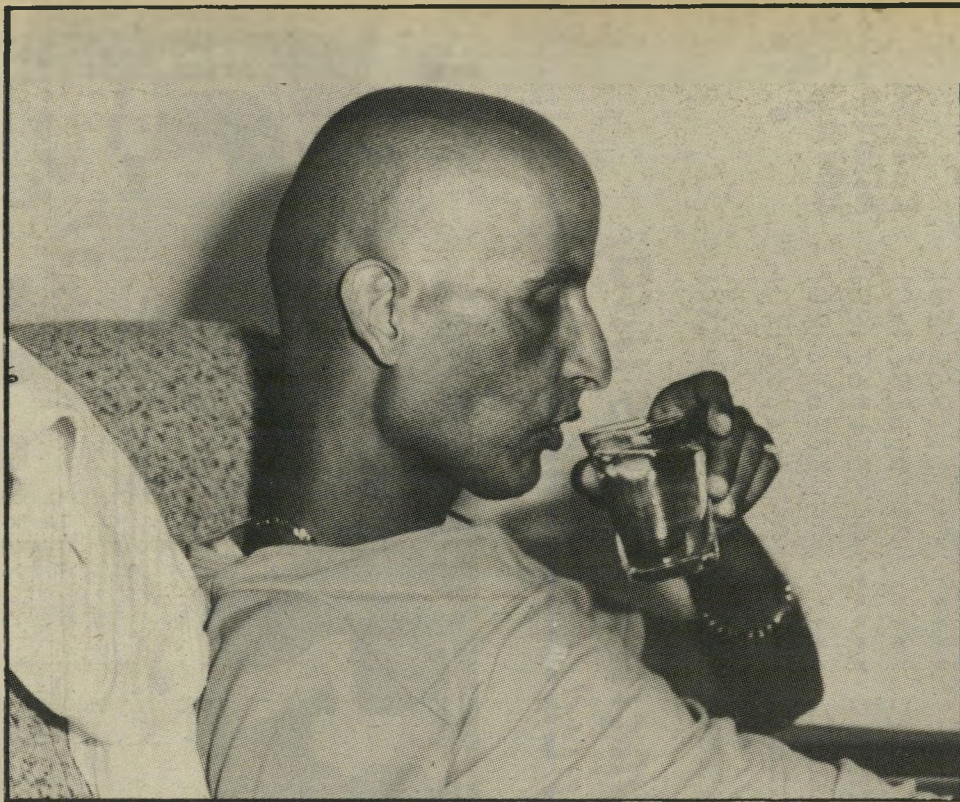
מתולתל ושיער

גולש (מימין).

בעקבות הטיפול

במחלה, התקרח

לגמרי (משמאל)

מתנדבים למען יגאל

יושבת איתו שעות ומעוררת אותו. עכשיו הוא נמצא בבדיקות, והרופ' אים יחליטו איך להמשיך בטיפול. אמר לו שניסו "טיפול חשמל". "הייתי רוצה שיגידו לי מה יש לי", הוא אומר. "שאלתי הרבה פעמים, וזה מה שאני שומע, דלקת פטרייתית בחזה. שאלתי כמה פעמים אם זה לא סרטן או הבן-של-הסרטן, ואמרו לי שלא. אני לא יודע אם הייתי מצליח להתמודד עם כל דבר. הייתי מנסה."

המישפחה מתגוררת בדירה שכורה השייכת לחברת עמידר. בפרדס-כך. טלפון אין. הוא בבית כל הזמן — יושב, קורא, שוכב לנח, מטפל בבנות. "אני לא ישן הרבה", הוא אומר, "אולי מפני שיש לי רצון לראות מה שיותר, להספיק לעשות דברים". הילדות אמרו שקרחת זה לא יפה, ויגאל הרגיע אותן ששיערו יגדל מחדש. אשתו, הוא אומר, נותנת לו הרבה כוח. כל יום היתה באה לבית-החולים, מביאה אוכל,

אלמוני. יגאל התחיל להסתובב במועדונים, ובכמה מהם — מנגל פאב, סוואנסקי, אנרגי, מיפגש אלנבי — התקבל לעבודה. הוא שר ערבי-ערב, עם הפס' קות, כמובן, מחצות עד 6 בבוקר. בהתחלה קיבל 20 דולר להופעה. בהר' פעותיו האחרונות הגיע ל-50 דולר. "לחתונות עוד לא הצלחתי להגיע", הוא אומר.

ושלי בת ה'4 וחצי. אחרי ששמע פעמים רבות, כששר להנאתו בחתונות, שיש לו קול יפה, וחבל שהוא לא זמר, החליט "ללכת על זה". הוא כתב מילים למנגינות, בחר בשירים שהוא אוהב, של ג'ו עמר ועמי שביט, ונכנס לאולפן להקליט קלטת, כדי שתשמש לו ככרטיס-ביקור. את הכסף שם שכן שלו. השניים קיוו לפחות לכסות את ההשקעה, אבל אף אחד לא התעניין בהקלטות של זמר

יגאל ואשתו השבוע

נותנת לי הרבה כוח. כל יום הביאה לי אוכל לבית-החולים"